

32. NEDJELJA KROZ GODINE 8. STUDENI 2020.

SUHOPOLJE : 08:00 + Ana i Josip Fuks, Dragutin Ibreks

SUHOPOLJE : 11:00 -Misa na groblju za preminule župljane

PONEDJELJAK 9. Studeni 2020. Posveta Lateranske bazilike		
UTORAK 10. Studeni 2020. Sv. Leon Veliki, papa	15:00 Sprovod 17:00 SUHOPOLJE 18: 00 Sastanak roditelja naših krizmanika	+Tomislav Kelenić +
SRIJEDA 11. Studeni 2020. Sv. Martin biskup	17:00 SUHOPOLJE	+ Ob. Škala i Rukavina
ČETVRTAK 12. Studeni 2020. Sv. Jozafat, mučenik	17:00 SUHOPOLJE	+ Tomo, Ana i ob. Vuković
PETAK 13. Studeni 2020. Sv. Stanislav Koska	17:00 SUHOPOLJE	+ Anica, Andra i Ivan Kožul
SUBOTA 14. Studeni 2020. Sv. Nikola Tavelić, mučenik	08:00 SUHOPOLJE 17: 00 OREŠAC	+ Nikola, Ante i Bidizena Štefnac, Maja Kožić +

33. NEDJELJA KROZ GODINE 15. STUDENI 2020.

SUHOPOLJE: 08:00 +Josip Jeger

SUHOPOLJE: 11:00 - Misa za preminule župljane

Glasnik

Župe sv. Terezije Avilske
Suhopolje

God. XXI Br. 41- 8. 11. 2020.

Dragocjenost vremena

Mir vama, dragi župljani. Trideset i druga je nedjelja kroz godinu. Koračamo ka završetku liturgijske godine. Evanđelje današnje nedjelje tekst je o mudrosti i ludosti djevice. Bila je u ono vrijeme svadba i zaručnica je uz sebe imala 10 „djevojaka“ koje su s njom čekale zaručnika. Običaj u Židova (slično je i kod nas) je bio da zaručnik u neko zgodno vrijeme dođe u kuću zaručnice, no nije bilo propisano točno kada. Deset djevojaka je trebalo biti uz zaručnicu i biti s njom spremno za zaručnikov dolazak. No, zaručniku se nije žurilo, već je dobro pala noć, djevice su pozaspale, a on tek oko ponoći stigao. I eto problema. Pet ih je (mudrih) imalo ulja u svjetiljkama za poći mu u susret, a pet ih (ludih) nije ponijelo dovoljno ulja, te ne moguše ući na svadbu.

Svetiljke su dar vjere, ulje u njima naša ljubav i dobra djela prema Bogu i bližnjemu. Izvana, sve zaručnice izgledaju jednak, sve imaju svjetiljke, dan je pa im ulje nije potrebno. Iščekujući zaručnika jer je on okasnio – odnosno došao je u čas kada su se najmanje nadale tj. o ponoći; po mraku. Lude djevice su pokušale „posudititi“ ulje, pa ga čak i kupiti, no ljubav koju nisi darovao, dobra djela koja si propustio za života učiniti nije moguće posudititi ili kupiti. Lupale su na vrata, molile da ih puste unutra a zaručnik im reče: „Zaista kažem vam, ne poznam vas! Bдijte dakle jer ne znate dana ni časa!“ Zaručnik u ovoj prispolobi je Sin Čovječji, zaručnica je Crkva, a slika mudrih i ludih je slika svih nas. Ulje su naša djela ljubavi prema Bogu i čovjeku. Nitko ne zna ni dan niti čas! Živjeti, za kršćanina znači hodočastiti svome Gospodinu u susret. Pa kada dođe, a doći će, dobro nam došao.

Župne obavijesti:

U četvrtak nakon svete mise Euharistijsko KLANJANJE, nakana: za Crkvu

- U utorak sastanak roditelja (očevi i majke)

ovogodišnjih kandidata za Svetu Potvrdu u župnoj crkvi u 18: 00 sati.
- **U petak nakon mise u 17:30 biblijski susret čitača i svih koji žele razmišljati nad Božjom riječi.**

U ovom tjednu imamo redoviti župni vjeronauk; prvpričesnici imaju susret u četvrtak u 15:00 sati krizmanici u petak u 16:00

- **Crkveni tisak:** Glasnik SIM, Glas Koncila, Radosna vijest, Zajedništvo, Mak

- **Uređenje crkve:** Vladimira Nazora, Eugena Kvaternika

SVETI MARTIN

Sveti Martin rođen je oko 316. u Sabariji, današnjoj Mađarskoj. Po očevoj želji postao je vojnik i časnik. Ime mu je zapravo umanjenica Marsa, boga rata. Tako ga je nazvao otac, žečeći odati počast svojoj službi. Sasvim sigurno nije očekivao da mu sina povijest neće pamti po ratnim podvizima, već po djelu milosrđa, koje je postalo simbolom kršćanske ljubavi prema siromasima. Evo toga slavnog događaja: Neke studene zimske večeri časnik Martin, nakon dužnosti ophodnje, vraćao se u svoj vojnički tabor, sjeverno od Pariza. Odjednom se uz rub ceste stvorio neki siromah u dronjicima, koji je drhtao od hladnoće i zamoli ga za milostinju. Martin kod sebe nije imao ni novca ni što drugo da mu dade. Tada mu na pamet dođe misao; uzeo je svoj širok časnički ogrtač, mačem odsjekao polovicu i podao promrzlu siromahu.

Legenda pripovijeda da je sljedeće noći ugledao Isusa koji je bio odjeven u polovicu njegova ogrtača. I čuo je kako je Isus govorio anđelima: "Martin koji je tek na putu da bude pokršten, odjenuo me ovim ogrtačem." Tim je rječima Isus zapravo ponovio onu svoju nama iz Evanđelja poznatu pouku: "**Što učinite jednom od moje najmanje braće, to činite meni.**" Kratko po tom doživljaju Martin napušta vojničku službu, vraća se kući i nakon priprave dao se pokrstiti. Oduševila ga je ta vjera koja je živjela i vršila ljubav. I Martina je uporno progonila jedna misao: želja da bude misionar u svojoj domovini, da se bori protiv poganstva i krivovjerja. Kao prvo, obratio je na kršćanstvo svoju majku. Na kratko vrijeme povukao se u samotništvo na otoku Gallinaru, da bi potom pošao u Poitiers, gdje ga je biskup Hilarije zaredio za svećenika. Također mu je poklonio kuću u mjestu Liguge, koju je Martin pretvorio u samostan, žečeći život provesti u samoći i molitvi. No, 371. godine preminuo je sveti Hilarije, a grad Tours nije pronašao nikoga boljega tko bi ga mogao naslijediti osim Martina. I tako je Martin: vojnik iz prisile, redovnik po odabiru, morao radi dužnosti postati biskup. Bio je sjajan pastir. Kao veliki evangelizator, obraćao je na kršćanstvo barbarska galska plemena, umirivao ariance i ostale krivovjerce i opirao se civilnoj vlasti koja se htjela uplesti u upravljanje Crkvom. Jako su ga voljeli siromasi i nevoljnici kojima je uvijek bio bliz; nešto manje plemići i onaj dio klera koji su – ljubeći

bezbržan život – strogog biskupa smatrali malo odveć zahtjevnim, jer je tražio uzoran život i obrazovanje primjerno službi. Zbog toga je bio izložen klevetama i netrpeljivosti. Nikada nije zaboravio redovnički život, svoju prvu ljubav.

PRIČA JEDNE SVIJEĆE

Zapalili ste me i gledate moje svjetlo, radujete se jasnoći i toplini koju darivam. Veselim se da smijem gorjeti za vas, da nije tako, ležala bih možda negdje u staroj kutiji bez ikakve koristi. Smisao dobivam tek po tome što gorim. Ali, dobro znam, što dulje gorim, to kraća postajem, to se više bližim svojem kraju.

- Izgorjela je! – reći ćete, a ono što je od mene ostalo, bacit ćete.

Znam, za mene postoje uvijek ove dvije mogućnosti: ili ostajem u kutiji nedirnuta, zaboravljena u tami, ili gorim, postajem sve kraća, dajem sve što imam. U korist svjetla i topline dovodim sebe kraju. Ipak mislim da je ljepše i pametnije ako smijem nešto dati od sebe nego ostati hladna i ležati u mračnoj kutiji...

- Gledaj, isto je tako s vama ljudima: ili se povučete, ostanete sami za sebe i sve je hladno i prazno, ili se približite ljudima i darujete im od svoje topline i ljubavi i tek onda dobiva vaš život smisao: On je ispunjen.

Ali znajte i to da za ovo morate dati nešto od sebe samih, nešto od svoje radosti, od svoje srčanosti, od svojega smijeha, možda i nešto od svoje tuge. I ne treba bojažljivo razmišljati o tome kako ćete sačuvati sami sebe. Mislim da samo onaj koji druge veseli, postaje još veseliji. Samo onaj koji je svjetlo drugima, sam će primati svjetlo. Što više gorite za druge, to će svjetlje biti u vama samima. Mislim da su mnogi ljudi samo zato tmurni i neraspoloženi jer se plaše biti ovdje za druge, donositi drugima svjetlo. Tuže se i neprestano mrmljaju na teška vremena. Još nisu shvatili: ovo jedno jedino svjetlo koje gori više je vrijedno nego sva tama svijeta. Dopustite, dakle, da vas malo ohrabrim ja, sitna, mala svijeća.

Duhovna priča: Borba vukova

Nekada davno, djed je svome unuku ispričao jednu životnu istinu: "U duši svakog čovjeka vodi se bitka. Kao borba između dva vuka. Jedan vuk predstavlja zlo - bijes, zavist, ljubomoru, žaljenje, pohlepu, aroganciju, samosažaljenje, krvicu, grijeh, srdžbu, inferiornost, laž, lažni ponos, egoizam... Drugi vuk predstavlja dobro – sve ono što pruža užitak, mir, ljubav, nadu, vedrinu, poniznost, ljubaznost, dobrotu, srdačnost, darežljivost, istinu, samoosjećanje i vjeru." Unuk se zamisli na nekoliko trenutaka. Sve svoje misli vrijedno usmjeri u dubinu djedovih riječi, pa ga upita: "I, koji vuk na kraju pobijedi?" Djed odgovori sa smiješkom na svom starom licu: "**Pobjeđuje uvijek onaj kojeg hraniš.**"

Kutak za šalu ☺ Štef i Bara, dečko i cura, idu ulicom držeći se za ruke. Bara mu kaže: 'Hodamo već trideset godina. Mislim da je krajnje vrijeme da počnemo razmišljati o braku.' 'Draga Baro, pa tko će nas htjeti ovakve stare?''

Izdaje: Župa Sv. Terezije Avilske, Suhopolje. 033/771-274

Broj mob. 099/6775909